

Dingsdag

den 9 Junij.

FRANKFORT, den 5den Junij.

BERLYN, den 4den Junij.

Brieven uit Konstantinopel van den 11den Mei bevelen het volgende: Sedert de Porte de zekerheid bekomen heeft, dat de Engelsche en Fransche regeringen weder onmiddellijk betrekkingen met haar zullen aankneepen en gevolmagtigden naar Konstantinopel willen zenden, schenkt zij meer opmerkzaamheid aan de onderhandelingen en schijnt dus voeraf reeds een bewijs van hare gematigde gezindheid te willen geven. — Dat de Engelsche en Fransche agenten grooten invloed bij de oorlogvoerende partijen hebben, blijkt uit de verwijdering van de Russische oorlogschepen uit de wateren tusschen Candia en Bodrum, zoodat nu de blokkade van Candia tegen den wensch van den president van Griekenland opgeheven, en de gemeenschap met Alexandria volkomen vrij is. — In de eerste dagen van Mei hebben alle Frankische agenten te Konstantinopel zich aan hoord van het Turksche admiraalschip begeven, om afscheid van den kapudan-pacha te nemen. De Nederlandische gezant, de baron van Zuylen, heeft bij die gelegenheid een compliment bekomen, waardoor hij ongesteld is geworden. Hij gebruikt thans de baden en zal denkelijk spoedig hersteld zijn.

Volgens berigten uit Konstantinopel van den 14den Mei, is het hoofdkwartier van den Sultan den 12den dier maand werkelijk naar Tarapia verplaatst, en de heilige vaan met veel pectigheid derwaarts overgebracht. Noch van den Donau, noch uit Armenie waren op dien tijd te Konstantinopel enige liggerberigten ontvangen.

Daar de Russische scheepsmagt onlangs verscheidene schepen met granen, die voor Konstantinopel bestemd waren, in de nabijheid van den mond van den Bosphorus heeft weggenomen, is het gebrek aan granen te Konstantinopel weder grooter geworden. De mindere stand bekomt bijna geen brood meer en moet zich grootendeels met ander voedsel behelpen. De Sultan had derhalve den kapudan-pacha last gegeven, om zoodra mogelijk uit te loopen, en de Turksche vloot wachtte slechts eenen gunstigen wind af om naar de Zwarte Zee af te zeilen.

Van den 6den Junij.

Brieven uit Corfu van den 16den Mei melden, dat, na de aankomst van eenen koerier uit Londen, aldaar het gerucht liep, dat de Grieksche troepen zouden aangeschreven worden, om de provincien ten noorden der landengte, door hen in den loop van dezen winter bezet, te ontruimen en naar den Peloponnesus terug te trekken. Dit gerucht vond echter nog weinig geloof.

Te Ancona had men den 23den Mei vrij stellige berigten uit Corfu, dat de graaf *Capo d'Istria* voornemens was om de regering van Griekenland neder te leggen, en dat hij eertlang daarover eene verklaring zou bekend maken.

Volgens de jongste tijdingen uit Konstantinopel was aldaar een Perzisch gevolmagtigde aangekomen, die in last had, om met de Porte een verdrag te sluiten, ten einde zich tegen de aangroeiende magt van Rusland wederkeerig te ondersteunen. Hoezeer de Porte geen groot vertrouwen in de Perzen stelt, had zij zich echter genegen betoond, om in de voorstellen van Perzie te treden, mits het haar vrij zou blijven om naar verkiezing vrede te mogen sluiten. Het schijnt, dat het Perzische volk algemeen zeer tegen de Russen is opgeruid.

PETERSBURG, den 15den Mei.

Volgens berigten uit Tiflis, van den 11den April, had eene talrijke benede Kiurden de Chanourische dorpen Chaproschik, Basir Chan en Griksale overvallen en beroofd; dan de overste *Schamschew* had ze door 60 kerkken laten nazetten, die haar het geroofde ontnomen hadden, na een gevecht, waarbij de Kiurden 40 man verloren.

WEENEN, den 29sten Mei.

De 11de Junij is te Corfu, ingevolge de bij den lord opper-commissaris overgenomen besloten, van de Britsche regering, door den senaat bekendgemaakt, dat de blokkade van havens en kusten, die buiten den Peloponnesus en de Chios liggen, erkend worden, en dat de Britsche zeemagt last ontvangt, om te waken dat de handel van de Engelsche en Jonische eilanden op andere havens van Griekenland niet belemmerd of benadeeld wordt. — Het leger *Madagascar* zal dit barst ter gehooriger plaats aan de Grieksche en Turksche overheden bekend maken.

Volgens berigten uit Warschau, was Hare Majesteit de Keizerin van Rusland voornemens, om, verzeld van haren doorluchtigen broeder, *Prins Willem van Pruisen*, den 2den dezer van daar naar Berlijn te vertrekken.

PARYS, den 4den Junij.

De kamer der afgevaardigden wordt thans beradslaagd over de bevestiging der uitgaven over 1830. In de zitting van den 2den, heeft de minister van *Landbouw* het bevel gegeven, om de *Landbouw* waken, waaraan hetzelfde bij die gelegenheid vooral is blootgesteld. Verkredelijk had men, zeide hij, het ministerie van zwakheid beschuldigd. Deszelfs toeleg was om met gematigheid te handelen, en zich aan het hoofd van geene der partijen te stellen, om de andere t'onder te brengen. Met geene der partijen had het ministerie ook eenige verbintenissen aangegaan, en alléén op het spreekgestoelte der kamer, niet in eenige bijzondere vereeniging van leden, rekenschap van zijne daden gegeven. Hetzelve trachtte de partijen meer tot een te brengen, en de voorstanders van 's lands vrijheden konden zich niet met regt beklagen, dat gedurende de 18 maanden, welke de nieuwe ministers in dienst waren, niets ten behoeve van dezelve was gedaan. De minister somde op, wat zoo al was tot stand gebracht: eene nieuwe wet op de verkiezingen, om derzelver deugdelijkheid en vrijheid te verzekeren; volkomene vrijheid der drukpers; het openbaar onderwijs in zijne orde hersteld, door een gehaat geenoitschap (der jesuiten) er van af te weren, hetwelk zich dit onderwijs hier en daar had toegeëigend; nieuwe bepalingen omtrent de conflicten, ten einde de onafhankelijkheid der regterlijke magt te verzekeren; de uitlegging der wetten aan de wetgevende magt hergeven. Dit en nog meer was in die achttien maanden bevorderd. Men had, zeide de minister verder, hulp voor de Grieken ingerdepen. Morea was bevrijd en een aantal Grieken uit de slavernij verlost. Men had verlangd, dat de Franse handel beschermd wierd. Op alle zaken was de gewenste maat genomen. Men had gewenscht, dat Frankrijk buiten 's lands wierd geacht en gerespecteerd. De tijd zou leeren, zeide de minister, of de regering besef van hare kracht en waardigheid gehad, of zij verzuimd had om het rijk op het juiste standpunt te handhaven. — De heer *Benjamin Constant* heeft den minister geantwoord en aangemerkt, dat de partij van het vorige ministerie nog veel te veel magt behield, waardoor zij het goede overal tegenwerkte, terwijl het gedurig bleek, dat de tegenwoordige ministers haar ontzagen en vreesden.

— De *Courier Français* meldt, dat de hertog van *Wellington* aan het Russische kabinet zou hebben te kennen gegeven, dat Engeland en eenige andere mogendheden besloten hebben, om de bezetting of inneming van Konstantinopel niet toe te laten; en wijders, dat aan den Engelschen admiraal in de Middellandsche Zee de uitgestrekte volmagt zou gezonden zijn, om ter bescherming van den Engelschen handel te vervaren zoo als hij zal vermeenen te behooren. Men slaat hieraan eenig geloof, omdat de Engelsche dagbladen sedert eenigen tijd een zeer hoogen toon tegen Rusland voeren. Onlangs zeide de *Times*, dat de blokkade der Dardanellen niet langer zal gedoogd worden. Thans leest men in hetzelfde Londensche dagblad het volgende: « Men gelooft, dat de Russen in hinnen gevechten met de Turken gevoelige nederlagen hebben geleden. Dan het doet er weinig toe, of de heerschzucht van het Petersburger hof vroeger of later zoodanig zal gestraft worden, dat het zich genoopt vinde, om zelf van de zoo zeer gewenschte verovering van Turkije af te zien, omdat men thans de zekerheid heeft dat men deze verovering niet zal toelaten. Indien de Turksche krijgsmagt aanvankelijk rampspoedig moogt zijn, is er eene andere gereed om haar bij te staan. — De *Morning-Herald*, van zijnen kant, doet dezen regt christelijken wensch: « Mogen ziekten, de pest en hongersnood voor de Turken verrigten, wat zij niet in staat zijn zelve te doen.»

BRUSSEL, den 6den Junij.

Z. M. de Koning is heden nacht om 2 ure en H. M. de Koningin gisteren avond om 6 ure, alhier teruggekomen. De Koning is te Brugge, te Ostende, te Yperen, te Kortrijk en andere plaatsen, met eenen gejuich ontvangen.

Men verwacht dat de Prins van Oranje in de maand September de schutterijen van het Koninkrijk zal gaan inspecteren.

Mengelwerk.

OVER VOLKSGEEST EN BURGERZIN.

(DERDE VERSLAG.)

De S. maakt zijn denkbeeld vooral toepasselijk op de maatregelen omtrent het hooger onderwijs, waaromtrent de Fransche denkbeelden der *Belgen* en de gevoelens der Noord-Nederlanders hemelsbreed verschillen, en de regering gevaar loopt, of eene der partijen, of, bij eene onverhoopde dading, beide ontevreden te maken.

Eindelijk vinden wij eene beschouwing van den publieken geest der Hollanders, en van hetgeen hun in den tegenwoordigen staat van zaken te doen staat, die ons meesterlijk voorkomt, en die wij daarom niet kunnen nalaten, ter behartiging voor een iegelijk, en ter algemeene regtvaardiging van den lof, door ons aan dit werk gegeven, grootendeels over te nemen.

« De Hollanders hebben veel aanleg tot nationaliteit; zij zijn er evenwel niet rijkelijk mede bedeeld, en publieken geest bezitten zij bijna niet. Weinigen laten zich aan den loop en de rigting der staatsgebeurtenissen gelegen liggen. Dit welk eene oorzaak deze onverschilligheid ook verspruete, zoodra een deel der bevolking zich invloed op de staatsaangelegenheden verschaft, is er voor het overige gedeelte geene keus dan, of niet langer lijdelijk te zijn, of zich aan het werkzame deel te onderwerpen. Waar energie is, daar is ook heerschappij. Het is verstandig over niets, dan na volledig onderzoek, oordeel te vellen: doch als gevaarlijke beginsels met oppervlakkigheid en op een' in alle opzichten meesterachtigen toon in het openbaar werden gepredikt, dan zou, eer men volledige wetenschap had verzameld, de staat verloren kunnen zijn. — Wanneer de tolken eener partij zich uitgeven als tolken der gevoelens van het gansche land, dan is het tijd ook den allerminsten schijn van toestemming te vermijden, openlijk uit te komen voor hetgeen men denkt, en aan de vertegenwoordigers, wanneer zij buitensporige wenschen of uitlokken en begunstigen, of niet met genoegzame kracht wederstaan, alle voorwendsel te ontnemen, als of zij inderdaad gehoor gaven aan de luide stem der geheele bevolking. — Als men het onderscheid van *Belgie* en *Holland* ten opzichte van werkzamen burgerzin overdenkt, dan kan men niet nalaten, of meerdere levendigheid bij de Hollanders, of zeer groote gematigdheid bij de *Belgen* te verlangen. Alle verhouding wordt anders verbroken, Dagbladen, tijdschriften, brochures verspreiden ieder geliefkoosd denkbeeld, in onderscheidene vormen en naar ieders bevattings en smaak, door alle rangen en standen in het zuiden heen, en dan valt het ligt, zich alles met aandrang te laten vragen, wat men zelve begeert. Door de drukpers werkt men op de bevolking, om deze door de vertegenwoordiging op het bestuur te doen werken. Wat heeft men op die wijze reeds gedaan, wat zal men nog op die wijze kunnen doen! De Hollanders, niettegenstaande hunne geheel verschillende stemming, deden, dat de wapenen der constitutie alleen tegen hen worden gebruikt. Nog treden vermaarde schrijvers niet op, om 't geen zij valsche redeneringen noemen, te wederleggen; om stellingen, die, naar hun oordeel, het gebouw van den staat ondergraven, te bestrijden; om de dwaling waar zij niet aanmatiging gespaard is, prijs te geven aan welverdiende bespotting; om het vaardigheid en onkunde van haren bedriegelijken opschik te ontbloeten, en, waar kwaadwilligheid blijktbaar is, met de gestrengheid der verontwaardigde vaderlandsliefde te bestraffen. Nog is het, als begreep men niet, dat de verderfelijke kracht eener geheel vrije drukpers alleen door hare zegrijke kracht opgewogen kan worden: nog laat men zich hevig uit tegen het zoogenaamd « journalisme » als of de invloed der dagbladen enkel het voorbijgaande werk was van eenige jeugdige schrijvers; als of die invloed niet in verband met de constitutionele instellingen stond; als of dat nieuwe spreekgestoelte, van waar de stem der redenaars dagelijks palen en hutten doorklinkt, zonder gevaar, aan de opgewondene driften en het sluwe eigenbelang overgelaten kon worden; als of het schrijven van journaalen met het schrijven van *Comvanten*, zoo als het meestal plag te geschieden, moest worden verward, en als of er voor den waren vaderlander eene edeler taak wezen kon, dan, op het voorbeeld der beroemde staatslieden dezer eeuw, de wankelende stemmels van den staat door redenering en welsprekendheid te onderschragen. Nog is er geen enkel dagblad, door eene vereeniging van ongemeene talenten gevormd, hetwelk zich met ernst aan de gestadige verdediging der gestadig angevallene beginsels heeft gewijd.» Op deze wijze gaat de S. voort. Wij kunnen niet anders dan iedereen aan te moedigen, om het werk zelve te lezen, verzekerd dat de bondigheid van stijl en zaken hem medeslepen zal. Eene aanmerking willen wij ten slotte niet terughouden. Zij is deze: « Het is niet meer, gelijk in vorige tijden, toen algemeene ontwikkeling van volksijver, alleen in zeldzame gevallen, noodzakelijk was. In eene constitutionele regering is een grootendeels onbekende en daardoor onophoudelijke strijd tusschen goede en kwade beginsels: de driften en hartstogten hebben vrije en wettelijke werking. Doch het zou ongerijmd zijn geweest, aan misnoegen en factiezucht de wapenen in han-

den te geven, indien men niet op krachtigen en vooral ook standvastigen burgerzint had gerekend, die de pogingen van eergierigheid, of droomerij, of dwepzucht verijdelen zou.

Mogt de voortreffelijke S. voortgaan, om, te midden van den tijd der driften, de stem der wijsheid, vaderlandsliefde en welsprekendheid, van tijd tot tijd te doen hooren! Zijne overredingskracht achten wij zoo groot te zijn, ten minste op degene, die ter goeder trouw handelen, dat wij de vergelijking van VIRGILIUS op hem toepassen durven:

« *Ac veluti magno in populo cum saepe coorta est
Seditio, saevitque animis ignobile vulgus,
Jamque faces et saxa volant, furor arma ministrat:
Tum pietate, gravam ac meritis si forte virum quem
Conspexere, silent, arrectisque auribus adstant:
Ille regit dictis animos, et pectora mulcet.* »

Hebben wij, van onze zijde, iets bijgedragen om de algemeene aandacht op dit geschrift te vestigen, dan is het eenige doel, hetwelk wij ons met deze aankondiging voorstelden, bereikt.

S. N.

DYK- EN POLDER-BESTUREN.

Aan de Redactie.

Men kan zich niet genoeg verwonderen over de *inconstitutionele* wijze, waarop eene zob als het heet, bij de Staten van *Gelderland* ontworpen (less VERWORPEN) reglement op de *rijver-polders*, bij koninklijk besluit van 28 December 1828, is goedgekeurd.

Het is mogelijk, dat ik de zaak in een al te ongunstig licht beschouw. Doch dit zal welligt aan een of ander lid dier Staten gelegenheid geven, daartegen een woord, door middel van dit Dagblad, in het midden te brengen.

Het is er dus mede gelegen: Gedurende twee jaren is een nieuw reglement bij de algemeene vergadering der provinciale Staten van de provincie *Gelderland* in overweging gebragt. Telkens ontmoet het een gewigtigen tegenstand, en wordt niet aangenomen. Maar nu, na een weerwil dezer verwerping, wordt, niet lang geleden, van koninklijk aangekondigd, dat hetzelfde, bij wijze van proefstemming, ten uitvoer zal worden gelegd, waarvan de gedeputeerde Staten zich voorbehouden de justen tijd nader te zullen aanwijzen. (besluit van H. E. G. A. 1828 van den 4den Febr. 1829.) Welke indruk moet dat op de Staten, en op de leden, die hetzelfde bestreden hebben, te weeg brengen? Is deze danige handelwijze niet zeer geschikt, om wrevel en drift op te wekken, en de gekwetste eigenliefde tevens in het strijdperk te doen treden. Is het toch, om zonder omwegen te spreken, om het regle woord te gebruiken, niet eene vernedering, een *hova*, dat geheele lichaam der Staten aangedaan, en bovendien eene schending der grondwet? Art. van derzelve luidt toch als volgt: *De Staten hebben het toezigt en de overzigt over alle hooft- en andere heemradtschappen, wateringen, water-schappen, dijk- en polderbesturen en andere dergelijke kollegien, hoe ook genaamd, binnen hunne provincien, onverminderd nogtans hetgeen in art. 220 omtrent het onmiddellijk toezigt van de algemeene directie van den waterstaat over de daarbij genoemde zee- of rivier-waterkeerende werken is bepaald.*

De laatste goedgekeurde reglementen dezer kollegien maken dat volt van derzelver inrigtingen uit, behoudens nogtans het regt der Staten, om daarin, onder goedkeuring van den Koning, verandering te maken, en onverminderd de bevoegdheid dier kollegien, om aan de Staten zoodanige veranderingen daaromtrent voor te stellen, als zij voor het belang der ingelanden zullen vermeenen te behooren. Wat de benoeming en het maken van nominatien voor gemelde kollegien aangaat, zal daaromtrent door de Staten der provincien eene voordragt aan den Koning gedaan worden.

Daaruit blijkt, dat bij dit artikel hoegenaamd geen *initiatief* aan den Koning, tot het maken van veranderingen in deze inrigtingen of dierzelver reglementen, wordt toegekend, als de bevoegdheid daartoe bepalende tot de Dijk- en Polderbesturen zelve, in zoo ver zij voorstellen daaromtrent vermoogen te doen; en tot de Staten, die laatste gemelde artikelen, of ook uit eigene beweging daarin verandering vermoogen te maken; terwijl alleenlijk des Konings goedkeuring daarop wordt gevorderd: eene goedkeuring, blijkbaar niet dit doel door den wetgever voorgeschreven: voor eerst, om de deugdzaamheid der te maken veranderingen te verketen; ten tweede, om dezelve met de algemeene wettelijke en andere inrigtingen in overeenstemming te brengen of te doen lijven, en ten derde, om de algemeene directie van den waterstaat niet in derzelver opzigt te belemmeren of te verkorten.

Doch zoo lang goedkeuring niet hetzelfde is, als stellige wetgeving, zoo lang men aan de woorden derzelver eigenlijke beteekenis wil laten behouden, en door geene *sophismen* het een artikel door het andere wil verdringen, — gelijk het geval zou worden, als men wilde stellen, dat het onmiddellijk toezigt, aan den waterstaat bij art. 220 opgedragen, de bevoegdheid van het algemeen bestuur in zich sluit; om, onder den schijn van de noodige voorschriften de wege te geven, gedeel nieuwe of veranderde polder-reglementen in te voeren, — zoo lang zal het eene ontegensprekelijke waarheid zijn, dat buiten de Provinciale Staten deze reglementen niet kunnen daargesteld worden.

Wanneer zal men zich toch gewennen om grondwettig te handelen, en iedere magt en inatelling het hare te laten behouden, en stede van het te betwisten of te verkorten? Zal men niet door dergelijke verdraaijngen afwijkingen en inbreuken, als *met de daad*, de mindere of lagere besturen doen gevoelen, dat zij de hun toegekende regten, om ze niet te laten lezen, strengelijk moeten vasthouden en verdedigen, en dat zij weldra

tot gelijke nietigheid zullen vervallen, als zij niet, steeds met de grondwet in de hand, op de handhaving derzelve aandringen? En zal de regering niet alzoo zelve den tegenstand in het einde algemeen hebben gemaakt, door dien als het eenige middel te hebben leeren kennen, om die bedoelde inbreuken, aanmatiging en overschrijding te voorkomen of te bestriden.

Is het bovendien niet beter te gelooven, dat eene salijke vergadering, bestaande uit leden, die alle belangen vertegenwoordigen, de zaak, die ook gedeeltelijk tot hun heil moet werken, juist en onpartijliger inzielt, dan zulks door eenige weinigen kan geschieden, die dezelve, ofschoon algemeen afgekeurd en verworpen, nogtans weten te doen invoeren? Maar hoedanig!!!

CORRECTIONNELLE REGTBANK. — SNORWAGENS.

Wanneer men slechts zeldzaam de pleitzalen bezoekt, maakt hetgeen wij daar waarnemen, gelijk al wat nieuw is, op ons meer dan gewonen indruk. Die indruk echter zal natuurlijk onze ziel langer of korter bezig houden; naarmate hetgeen zich ter waarneming voordoet, voor ons, in welk opzigt ook, meer of min belangrijk is. Ik weet niet, wat bij anderen zoo al de meeste belangstelling verwekt; maar voor mij waren de pleitredenen, in welke over het recht verstand eener wetsbepaling, vooral eener strafwet, werd gehandeld, steeds hoogst belangwekkende. Welke kennis toch kan een lid van eenen wel geordenen staat meer ter harte gaan, dan de kennis van de rechten en verplichtingen, welke hij als maatschappelijk mensch bezit en te vervullen heeft. Zoodanige pleitredenen vervulden dan ook langen tijd mijne ziel. Het gehoorde werd bij mij gewikt en gewogen, en veelvuldig liep ik met mijne gedachten de uitspraak des regters vooruit. Zoo is het mij dan ook weder gevaren bij het bezoeken der correctionnelle rechtbank binnen Arnhem, op Dinsdag den 27en Junij. Een voorman, behoorlijk gepatenteerd, en zoo als algemeen verhaald wordt, een zeer beschikt, braaf en bij uitstek ijverig mensch en huisvader, die jaren achter elkander zich heeft toegelegd, om dagelijks met zijne char à banc en andere hantvrijigen reizigers van Arnhem naar Utrecht en terug te vervoeren, werd uit dien hoofde aangeklaagd als overtreder van het besluit, zoo ik wel heb, van 17 Mei 1810. Het openbaar ministerie bevoerde, in eene kenrig uitgewerkte redevoering, welke voor de verdediging volstrekt geene gaping in het bewijs der overtreding scheen over te laten, dat het besluit door den Koning was uitgevaardigd, om de bestaande en geautoriseerde diligence-ondernemingen te bevoordeelen; dat tot de overtreding van het besluit gevorderd werd, dat het vervoeren van personen of goederen, van de ene bestemde plaats naar de andere, met zekere regelmatigheid had plaats gegrepen, en dat de beklagde zich aan zoodanige overtreding had schuldig gemaakt. Het ontging daarbij mijne aandacht niet, hoe het openbaar ministerie met eene lofwaardige onpartijdigheid de handelwijze afkeurde van de voorlieden, die deel hebbende in de geadmitteerde diligence-ondernemingen, welke te Arnhem bestaan, uit eigenbelang waren werkzaam geweest in het opzamen van bewijzen tegen den beklagde.

Bij het eindigen der redevoering, had ik bijkans den palm der overwinning; indien ik het eene overwinning mag noemen, aan den spreker toegereikt, en bijkans had ik de zaal verlaten, toen ik, terughoudend door den regter *«audi et alteram partem»* besloot, de voordragt van den verdediger aan te hooren. En in der daad ik had er geen beroep van, daar ik niet klem hoorde bevoegen, dat het openbaar ministerie het besluit uit een verkeerd oogpunt had beschouwd, dat niet het verlangen, om de geautoriseerde diligence-ondernemingen uitluitend te bevoordeelen, het besluit had doen uitvaardigen, maar dat alleen het belang der reizigers den Koning had geroept om te zorgen, dat niet elk voorman een post of vrachtwagen zou aanleggen, zonder aan bepaalde verplichtingen, met opzigt tot de belangen der reizigers, mitgedacht der aan hem toevertrouwde goederen gebonden te zijn, waardoor deze merkbaar zouden kunnen worden benadeeld; en dat alzoo zou er aan overtreding van het besluit kunnen gedacht worden, bewezen moest zijn, niet alleen dat men regelmatig bij het rijden te werk gegaan, maar dat men gereden heeft onder al de uiterlijke kenteekenen van eene wettige diligence-onderneming, zoo dat de reizigers door den schijn hebben kunnen bedrogen worden, meenende, dat zij met eenen wettigen ondernemer te doen hadden. De verdediger beweerde verder, dat, zoo dit niet bewezen was, maar in tegendeel bleek, dat een voorman zich deze hoedanigheid niet had toegekend; dat niemand door den schijn had kunnen bedrogen worden; dat een ieder, wie hij ook zijn moge, heeft kunnen zien, dat hij met een particulier voorman te doen had; dat het algemeen bekend is, gelijk hij zulke voor den beklagde aantoonde, dat de voorman een zogenoemden *snorwagen* rijdt; — er aan geene overtreding van het besluit te denken is.

Ik kan mij niet helder genoeg voorstellen, wat al tot staving van dit gevoelen werd bijgebracht; doch ik was bij de verdediging één gehoor, en de afste bij het vrij tafelk publiek en de gepaste en vertrouwen inboezemde aandacht der regters waarborgden mij, dat de verdediging algemeen belangstelling verwekte. Nadat ik de pleitzaal verlaten had, bleef het gehoorde mij bij, en onwillekeurig bekwam mij de lust, om bij mij zekere te overwegen, of ik het gevoelen van den verdediger misschien daarom was te overwegen, wyl doof de verdediging de redeneringen van het openbaar ministerie bij mij waren uitgewischt, zoo als het spreekwoord zegt: *«leest hangt vast»*. Dan ik had te aandachtig toegelusterd, dat ik ik mij hierin zou hebben vergis, en de slotsom mijner overdenking komt hierop neer, dat ik het met den verdediger daarvoor houdde; dat de Koning met het invoeren der patenten de uitoefening van het beroep eens gepatenteerden zoo min mogelijk heeft willen belemmeren; dat de Koning alzoo bij het besluit van Mei 1810 niet heeft willen beletten, dat iemand *willens en wettens* met een *snorvoorman* — om mij zoo eens uitdrukken — verbindingen zou aanleggen, zoodat heeft willen zorgen, dat niemand *onwetende* zou kunnen benadeeld worden.

Het is mijns taak niet, om pleitredenen te achterhalen, doch het is een burger geoorloofd op eene gepaste wijze zijne gevoelens bloot te leggen, vooral wanneer het daden betreft van het openbaar bestuur, welke hem merklijk kunnen benadeelen. Indien alzoo de rechtbank, welke uitspraak ik in deze met verlangen te ontmoet zie, den beklagde mocht veroordeelen, dan zal echter elk onpartijdige met mij moeten erkennen, dat het

onvergeeflijk is van hen, die met het opstellen en uitvaardigen van den wil des wetgevers belast zijn, dat zij er zich niet meer naauwgezet op toeleggen, om zulks in duidelijke en onduidelzinnige bewoordingen te doen, ten einde te zorgen, dat niemand voor wien die wil verbiedende is, behoefte te vragen, wat men hebbe bedoeld.

UITTREKSEL UIT DE ADVERSARIA VAN U.

De pot verwijt den ketel dat hij zwart is. De Staats-Courant heeft in een later nommers, van de maand Mei 1829, kunnen goedvinden, om een gedeelte uit een *Frankfortsch dagblad* aan te halen als een staaltje van eene zonderlinge wijze om nieuwstijdingen mede te deelen. De redacteur van dat blad zou met veel grond de Staats-Courant kunnen tegenwerpen, dat het nog beter is *nieuwstijdingen op eene zonderlinge wijze*, dan in 't geheel geen nieuws mede te deelen; en wij voegen er bij, dit, indien de redacteur der *Staats-Courant* vermeent, dat zijn blad tot model kan dienen, dat het zulks dan is om te bewijzen *hoe geen Courant*; en wel het allerminst *eene officiele Courant*; behoort te worden geschreven, en dat de minister van financiën wel zal doen, om bij de 1001 bezuinigingen, die hij wel zal moeten invoeren, om een nieuw tienjarig budget aangemelijk te maken, de geheele afschaffing van de *Staats-Courant*, die het land zoo veel kost, en zoo weinig beteekent, voor te dragen.

Wachterlijke talenten. Als men spreekt over dichterlijke talenten, die te voren leestijd behooren, is er bij deskundigen geen versohib omtrent den eersten rang, dien zij allen onverdeeld toewijzen aan den grijsen *BILDERDYK*.

Deze overeenstemmende meening, door meer dan eene halve eeuw aangezeker gevestigd en bevestigd, heeft tot grondslag de overtuigende waarneming, dat *BILDERDYK in het algemeen het bedrevendste is in al dat geen, wat eigenschappelijk tot den echten dichter behoort.* Wij hebben hier niet op het oog den aard der bouwstoffen, waarvan hij zich bedient, maar de wijze, waarop hij die weet te bewerken en aan te wenden, — niet het fonds, maar den vorm. — En met dit te zeggen, willen wij niet geacht worden iets, het geringste ook; te kort te doen aan de bijna *universele* kundigheden van onzen vaderlandschen Bard, die zeker meer gelaakt is om hetgeen men herispenswaardigs in vele der door hem behandelde stoffen meent te vinden, dan geroemd en gehuldigd, om hetgeen hij voortreffelijks in de vakken van dicht- en taalkunde heeft voortgebracht, — eene onbillijkheid, den tijdgenooten veelal eigen, en ten deele ontspruitende uit kleingeestigen naijver, waarvan de recensie, onlangs geplaatst in de Letteroefeningen, een nieuw bewijs heeft geleverd. Maar erkent men gemakkelijk, in het *valerlei* dat hij gaf, de spraak, neem, de vlammen van een oorspronkelijk en schier onuitputtelijk genie; daarom kan noch moet men *BILDERDYK* voor onovertreffbaar houden in sommige deelen der kunst, die zich in eene oneindigheid van nuances laat onderdeelen. — Enkel, die met den man dwepen, gaat dus wat ver, als ze zich zelve of anderen willen afschrikken van het behandelen der lier, door op de hoogte te wijzen die *BILDERDYK* bereikt heeft. De dichtkunst is geene stellige wetenschap, die aan bepaalde grenzen gebonden is. Haar gebied is onuutetijk en onbegrensd. Zij onderscheidt zich alle andere kunsten en wetenschappen, zonder zelfs aan andere wetten of voorschriften onderworpen te zijn, dan die tot het wetenschappelijke behooren; en zelfs deze werktuigelijke voorschriften kan en darf zij eigenmagtig naar hare hand stellen, telkens als zij, door te zich slaafsch aan te hechten, de heerschappij over hare verlievende beelden verliezen zou.

NYKERK, den 2. Junij.

Het jaarlijksch examen der leerlingen aan de stads kostschool, onder bestuur van den heer *F. W. Schuld*, heeft heden wederom op de gewone wijze plaats gehad. In de rekenkunde, hebbende, de meet- en stekunst, de geschiedenis, de Nederlandsche, Fransche, Engelsche en Hoogduitsche talen, de aardrijkskunde en andere vakken van wetenschappen, gaven de leerlingen doorslaande proeven van bekwaamheid, en de verdienstelijke onderwijzer heeft wederom de vleijendste bijken van tevredenheid, over de vorderingen der scholieren, van ouders en belangstellenden mogen inoogsten.

De twaalf eerste prijzen zijn behaald door de jonge heeren *D. A. Hoogbruijn, J. J. Gerhardt, A. R. Ten Brink, A. Mouw, H. Rojer, N. Boertsz, A. B. Lijzen, J. Cantz, C. V. D. Min, C. K. D. Schalk, T. K. Dijkshoorn en W. H. Ter Brink*, aan welke dezelve, in den avond van dezen dag, zijn afgekeurd door den heer burgemeester dezer stad, die daarbij eene gepaste toespraak gehouden heeft, terwijl een ander met eene aangename muziek, die onder directie van den heer stads muzikmeester *H. R. Reinhold* werd opgevoerd, geëindigd is.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

- Den 7den Junij 630 werd Keizer KONSTANS (HERACLIUS de jonge) geboren.
- Den 7den dito 1672 bemagtigden de Franschen *Emmerik en Rees*.
- Den 7den dito 1673 sneuvelden de vice-admiraal *SCHAAM* en de schout-bijnacht *WISS*.
- Den 8sten dito 1345 verklaarde WILLEM IV., graaf van *Holland*, den oorlog aan *Utrecht*.
- Den 8sten dito 1660 kwam KAREL II, Koning van *Groot-Brittanje*, te *Londen*.
- Den 8sten dito 1743 werd s. BAESAMO of graaf CAGLIOSTRO te *Palermo* geboren.
- Den 9den dito 64 bragt DOMINIANUS CLAUDIUS NERO, zesde Keizer van *Rome*, zich zelve om het leven.
- Den 9den dito 1555 werd de Nederlandsche geschiedschrijver *MANDEL VAN MERTSEN* geboren.
- Den 9den dito 1672 bemagtigden de Franschen *Doetinchem*.

ARNHEM, den 9den Junij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal; 11
Den 8 Junij 1 El 3 Palm 7 Duim; gewassen 2 D., gevallen 0 D
Den 9 dito 1 El 3 Palm 4 Duim; gewassen 8 D., gevallen 0 D
+ + + B. D. R. G. E. M. E. E. S. T. E. R. en A. S. S. E. S. S. O.
+ + + R. E. N. der G. E. M. E. E. N. J. E. A. P. E. L. D. O. O. R. N.
+ zullen op Woensdag den 17den Junij aanstaande, 's morgens om elf uren, aan het Gemeentehuis te *Apeldoorn*, onder nadere approbatie van Hun Ed. Gr. Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer

